

BESANI

www.besani.rs

Bulevar Mihajla Pupina 10g
Beograd

DIREKTOR

Goran Stojičić

LEKTOR I KOREKTOR

Besani

KORICE

Besani

PRELOM

Besani

ŠTAMPA

Junior, Beograd

Tiraž: 100 primeraka

Beograd, 2025.

ČOVEK OD OBLAKA

Senka Dobrić

POGLAVLJE PRVO

STRANPUTICE

*„Na pola našeg životnog puta
nađoh se u šumi gde tama prebiva,
jer noga sa staze prave zaluta.
Ah, teško je reći mučninu što skriva
ta šikara šumska gusta
na koju i pomisao strah izaziva!“*

Božanstvena komedija, Dante Aligijeri

1.

Tog jutra, uz kafu i Danteovu „Komediju“, Ani je sinula ideja za diplomski rad. Bila je toliko snažna da ju je potpuno obuzela. Trgnula se tek kada su zazvonila podnevna zvona Crkve Svetog Marka – gotovo je pala sa stolice, shvativši da debelo kasni.

Trebalo je da ode na fakultet i podnese prijavu za poslednji ispit pred diplomski. Navukla je omiljene farmerke i majicu, zastala sekundu pred ogledalom, provukla ruke kroz kosu i rekla sebi: *Pa dobro, to je to*. Zgrabila je prvu torbu i u žurbi ubacila par osnovnih stvari: ključeve, telefon, pare, dokumenta i indeks.

Dok se lift spuštao sa četvrtog sprata, pokušavala je da se seti gde je ostavila auto. Valjda kod Dadova – osim ako Moca nije vozio posle nje.

Napolju, sunce. Udahnula je duboko. Tašmajdan je bio zelen, bujan, pun života. Fiesta je bila tu, ispred Dadova.

Vozila je Bulevarom, prema tunelu. Spustila je prozor i pustila da je proguta reka automobila. Sunce ju je peklo po levoj ruci – prijatno, kao da je budilo i čuvalo prisutnost, dok su joj misli lutale. Na radiju „Imagine“. Pogledala je u plavo nebo – oblak je sporo plovio.

Pored nje, neki tip zalegnu na sirenu, lice mu iskrivljeno od besa, dok je plavuša ispred njega kuckala po novom ajfonu i vozila bez žurbe.

Kad je izbila na Brankov most, osetila je polet. Reka je blistala – plava, spora, klizila je kroz korito kao da joj se nigde ne žuri. U retrovizoru je uhvatila prizor fasada na Savskom obronku: blještave na suncu. Osvrnula se. Bilo da je dan sunčan, siv ili maglovit – svako lice Beograda unosilo je posebnu energiju.

Stupila je na tlo Novog Beograda. Pogledala je na sat – izgleda da će ipak stići na vreme.

Prilazila je skriptarnici FDU-a, ispred koje se formirao red.

Iz mase je neko viknuo njeno ime – bio je to kolega s godine, Duća, s drugom iz škole, Nešom.

– Je l' i ti istim povodom? – doviknuo je Duća.

– Pa da. Stižem u poslednji čas...

Došao je na red.

– Uzimam i za tebe jednu prijavu?

– Da, da. Aj, čekam te kod pulta da ih popunimo.

Ana je ostala s Nešom. Viđala ga je povremeno na Dućinim rođendanima.

– Čujem da ste imali svirku prošlog vikenda. Kako je prošlo?

– Dobro. Malo smo kasnili, al' bilo je dosta ljudi, dobra atmosfera.

– Kad svirate opet? Da dođem ovaj put...

– Obavezno dođi! Još ne znamo tačan datum, dogovaramo za SKC.

Duća im je prilazio s prijavama u ruci. Ana zastade da potraži hemijsku u tašni, ali je izgleda nije ponela. Neša je pogledom prešao preko njenog lica dok je kopala.

– Evo ti moja, ja sam završio – Duća joj pruži hemijsku. – Imaš neku ideju za diplomski?

– Ne znam... – zvučala je rasejano. – Još uvek ne znam. A ti?

– Milica i ja pokušavamo nešto kao kratki mjuzikl... Još razvijamo ideju.

– A šta su ti to, posterii? – upita Ana, gledajući u rolnu pod njegovim miškom.

– Konkurs za stipendije. U saradnji s umetnicima s berlinskog univerziteta. Treba da ih okačim na oglasnu tablu.

– I, jesi se ubacio među njih? Mislim, ipak si ti student-prodekan... – nasmešila se.

– Trudim se.

– Znači Bolonja ipak funkcioniše...

– Koliko sam se cimao, ako ovo uspe – neće biti nezasluzeno. – Bio je ozbiljan.

– A ti? Kako ćeš za diplomski? Je l' pališ za Švicu? Ana je zastala.

– Ili i dalje misliš da pokušavaš ovde?

– Videću još...

– Ako čujem za neki konkurs za stipendiju ovde, javljam ti. To ti treba, je l' da?

– Da, baš to.

– Okej, pratiću. Mada, ne znam šta se razmišljaš... Zašto ne apliciraš direktno za završni program u Švici? Sve bi ti bilo omogućeno.

Ana se samo blago nasmejala, vraćajući olovku.

– Razmatram sve opcije... Ali da, ako saznaš za nešto ovde, javi. Hvala ti.

Kada su završili s prijavama, krenuli su ka izlazu.

– Jesi kolima ili ti treba prevoz? – upita je Neša.

– Kolima sam, ne treba. Hvala. Gde ćete vi?

– Neša ima probu, a ja idem malo da ih slušam i movam neke klinke – dobacio je Duća kroz osmeh.

– U, pa super. Srećno s tim – nasmejala se Ana.

– Ajde, pa se vidimo.

– Čaos! – Neša joj pruži ruku.

Kad su se razišli, ostao joj je zbunjen poluosmeh na licu. Odjednom se setila i doviknula:

– Vidimo se u SKC-u kad bude koncert!

Neša je klimnuo i mahnuo.

Počeli su da se navlače oblaci. Ana odluči da odšeta do Merkatora, koji nije bio daleko. Htela je da svrati do prodavnice naočara. Usput je bacila pogled na izloge. Prodavnice – kopije kopija. Majice su ličile na stare, istanjene, razvučene krpe. Rupe su bile deo trenda. Nekada su iscepane farmerke bile izraz bunta – sada, samo trend.

To je znala zahvaljujući svojoj starijoj sestri Tamari. U njenoj sobi dugo je visio poster Margite i Milana.

Kasnije ga je Ana prebacila kod sebe. Sada su natpisi na majicama štancovani u fabrikama na Dalekom istoku.

Prolazila je pored odeljka za manikir – svetleo je kao ružičasti fluorescentni svemirski brod. Nastavila je ka pokretnim stepenicama.

Pored izloženog džipa, dve devojke, petnaest-šesnaest godina, pozirale su za selfi. Ana ih je posmatrala – kako nameštaju pozu, ozbiljan izraz lica, dok joj se u glavi vrtela pesma EKV-a, „Tatu“. Razarajući bubanj. Laž, mimikrija... Jako dobar tatu.

Devojke su zatim spakovale „svoje štapiće“ u tašne i uzdignutih glava nastavile dalje.

***

Otključala je vrata, ušla u predsoblje i ostavila ključeve na visokoj, uskoj komodi.

Miris punjenih paprika u paradajz sosu ispunjavao je ceo stan. Bila je mrtva gladna.

Iz kuhinje su dopirali glasovi – svi su se već okupili za ručak.

– Čao svima! – veselo pozdravi, pa krenu ka šporetu da overi situaciju.

Usput potapša tatu po ramenu – on klimnu i odmah se vrati članku koji je čitao naglas.

Produžila je do mame, cmoknula je u obraz i nagnula se nad šerpu u kojoj su se krčkale paprike. Sos je prskao po šporetu.

– Uuu, divno miriše!

– Izgleda da si gladna – reče mama i nežno je protrlja po obrazu.

– Što bi Tamara rekla – kao slon! Idem da operem ruke.

Usput je virnula u Mocin lonac – mutio je najglatkiji pire, bez gromuljica.

Tata je već bio u svom elementu – govorio je o arapskom proleću, Gadafiju, Siriji.

– Sećaš li se krize u Sredozemlju prošlog leta, kad su Amerikanci poslali nosač aviona, a Rusi preplavili more podmornicama?

– Sećam... Gledali smo onu sliku s obeleženim tačkama. Na kraju su Ameri odustali.

– Sad se šuška da Rusi planiraju vojnu bazu na Kipru. A s osvojenim Krimom...

– Misliš da je Krim gotova stvar? – upita Moca.

– Ma nema šta! Mogu da negoduju, ali ništa više ne mogu. Rusi sad drže Crno more. Samo da vidimo šta će biti s Turskom...

– Šta s Turskom?

– Zbog Sirije. Važno je na čiju će stranu da stane.

Moca je spustio šerpu s pireom na sto. Tata je nastavio:

– Cela stvar me podseća na rusko-japanski rat. Takođe borba za stratešku luku na korejskom poluostrvu.

– Kad je to bilo?

– Oko 1905. Britanci, navodno neutralni...

– A Ameri?

– Naravno da su se upleli. Vodili su mirovne pregovore.

– Možda i prvi posredni rat Amerike i Rusije? Na početku XX veka?

– Moglo bi se reći.

– Prvo zakuvaju, pa onda mire – ubaci Moca.

– Ma mute svi... Nezasiti moći, teritorije... Preko leđa običnog naroda. Uvek ista priča.

Njih dvojica su sedeli za stolom, a Ana, nestrpljiva, spusti šerpu s paprikama.

Tog popodneva, potpuno se smračilo. Ana je iz svoje sobe posmatrala nebo. Nisko na horizontu valjao se debeljuškast, preteći oblak. Iza njega, sunčeva svetlost je pravila srebrne ivice – kotrljajućem, teškom oblaku. Nebo je postajalo sve tamnije. Bljesci, pa grmljavina – jedan udar za drugim.

Posmatrala je to neko vreme, pa se okrenula ka biblioteci. U tom trenutku, mama joj je pokucala.

– Ana, stiglo ti je pismo iz Berna.

– Dobro, stavi tu na sto – odgovori Ana, ne okrećući se.

– Zar nećeš da ga otvoriš? Verovatno je i prijava unutra?

– Verovatno. Ostavi samo tu, pogledaću posle.

Majka zastade, pogledala je. Uхватила je vazduh da kaže nešto, ali Ana joj preseče misao.

– Gde su one fotografije što ti je baka dala? Htela bih nešto da pogledam. – A čemu sad to? U fioci u dnevnoj, u onoj zelenoj kutiji.

– Aha!

Ana ustade i ode po kutiju.

– Samo da znaš, nismo završile ovaj razgovor... – dobaci majka.

Ana zatvori vrata i ostade sama, dok je napolju nebo ulazilo u kulminaciju.

Otvori kutiju. Stare fotografije, zapisi. Uzela je nekoliko, razgledala ih zamišljeno.

Na jednoj – mlada žena, dvadesetak godina, tamne, glatke kose. Pogled – prodoran, a opet sanjalački. U rukama je držala knjigu s renesansnim ornamentima. Na poleđini: *Ragusa, 1929.*

Otvori malu beležnicu. Lep rukopis, italijanski jezik. Između stranica – umetnuta pisma.

Pročitala je par redova, pa opet pogledala onu sliku. Zažmurila je, udahnula duboko.

Beležnicu i fotografije vratila je nazad u kutiju – za neki drugi trenutak.

Gledala je u prozor. Jedna munja gromoglasno je zaparala nebo. Kiša je počela da kvasi staklo – tiho, nežno. Iako je pljuštalo sve jače, zvuk je ostajao blag. Sitni potoci tekli su niz staklo u uspravnim prugama.

Dva goluba na simsu šćućurila su se jedno uz drugo, nakostrešeni, uvukli glave – izgledali su kao dve ćufte.

Okrenula se. Iz biblioteke je izvukla drugu kutiju i sela na pod. Puzla od hiljadu delova. Prosula ih je ispred sebe – gomila, kao planina. Počela je da okreće one okrenute naopačke i da slaže, polazeći iz gornjeg levog ćoška.

Tu je bilo nebo – žuto-ružičasto. Mogao je biti zalazak. A možda i zora. Lagano je napredovala.

U sobi je bilo ušuškano. Napolju, kiša. Daleka grmljavina.

Pored nje je ležao gos'n Njokić – s njuškom u pufnastom repu.

Ana je tražila deo s konjskom glavom. Spojila ga s grudima i prednjim nogama. Griva mu je letela, crno oko gorelo. Zatim drugog konjanika – i njegovog braon konja. Okrenut unazad, u galopu, uskovitlane prašine. U pozadini: silueta utvrđenja.

Ustala je i pogledala kroz prozor. Potok uz ivičnjak spuštao se ka Bulevaru. Kiša je jenjavala, ali nebo je još bljeskalo negde u daljini.

U sobi – „Riders on the Storm“.

Rej je vezao na klavijaturi, solaža se razlivala kao kapi kiše niz prozor.

A onda, nakon praska – Morison.

Ana se pitala kako li je Modžo znao.

Kako je tako mlad, tako rano, uspeo da vidi sebe drugačijeg od onog što mu je usađeno, od ognjišta i porekla? Kako je gledao – daleko, ali jasno?

Odakle? Iz dubine ili s visine?

Može li i ona da vidi dalje? Da se otrgne od onog što joj je servirano?

Polako se smrkavalo. Posle kiše, sparina.

Nebo je dobijalo nijansu petroleja. Poslednji zlatni zraci dana prelamali su se kroz oblake koji su tonuli u noć.